

မယမင်းဘုံ

လေဝန်တိုမဂီလာ ကကြိုး

အစ(၁)

ဦးသီဟ၊ ဒေါ်တင်တင်အေးတို့ က သူတို့ ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ပီဘီချစ်စရာ ကလေးမလေးကို စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း ရှေ့နေကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ ...

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကတော့ ဆူးလေးကို စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရား ရှိပြီးသားပါ။ ကိုဇင်ချိုတို့ နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာ တကယ့် ဆွေမျိုး အရင်းအချာတွေလို နေခဲ့တဲ့ သူတွေပဲလေ။ အခုလို ကိုဇင်ချိုတို့ လင်မယားက သူတို့ မျက်စိ မမှိတ်ခင် ဆူးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဆီ အပ်သွားတယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က ပိုပြီးတော့တောင် တာဝန် ရှိသွားပါပြီ။ ဆူးလေးကို ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ သားသမီး အရင်း တစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်သွားမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကိုသီဟတို့ ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသားပါ။ ဆူးလေးကို ကိုသီဟနဲ့ မအေးတို့ က အကောင်းဆုံး ပျိုးထောင်ပေးနိုင်မယ် ဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း အမြဲတမ်း ကူညီ ပေးသွားမှာ ပါ..."

ဒီကလေးအတွက် အစစအရာရာ ကုန်ကျစရိတ်တွေ အတွက်တေကာ ကိုဇင်ချိုတို့ ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ တွေထဲက နှစ်စဉ်ကြေး ထောက်

ပုံ ပေးသွားပါမယ်။ သမီး ဆူးလေး အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်တဲ့ အခါကျမှ သူ့မိဘတွေရဲ့ အမွေအားလုံးကို လွှဲပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။"

ရှေ့နေကြီးက ကွယ်လွန်သူရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း သဝေမတိမ်း ပြောပြနေတာကို ကိုသီဟတို့ က နားထောင်ရုံသာ နားထောင်လိုက်တယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေက သူတို့ အတွက်က သိပ်ပြီး ပြဿနာ မရှိချေ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒါတွေက စာချုပ်စည်းကမ်းတွေ ဆိုပေမယ့် ဒီကလေးကြီးပြင်းဖို့ အတွက် ကုန်ကျစရိတ် နှစ်စဉ်ကြေး ဆိုတာလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ က ဒီကလေးရဲ့ အမွေထိန်းသဘော ဆိုပေမယ့် ဆူးလေးကို သမီးတစ်ယောက်လို သဘော ထားထားတာပါ။"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုသီဟရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုသီဟတို့လို မိတ်ဆွေကောင်း ရထားတာ ကိုဇင်ချိုတို့ သိပ်ကံကောင်းတယ်ဗျာ။ ကိုဇင်ချိုတို့ ကလည်း လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးက ဆွေမျိုးကမရှိ ဆိုတော့ သူတို့ Car accident ဖြစ်လို့ ဆုံးခါနီး အချိန်မှာ ဒီသမီးလေးကို ကိုသီဟနဲ့ မအေးလက်ထဲ ယုံယုံကြည်ကြည် ထည့်ခဲ့ပြီးမှ ဆုံးရှာတာဆိုတော့ သူတို့ နောက်ဆံမငင် တော့ပါဘူး။"

"ဒါပေါ့ဗျာ ...။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ က ဆူးလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ် ခွန်အားတွေကို ပေးရမှာ လေ။ ကျွန်တော်တို့ မိဘတာဝန် ကျေရပါစေမယ်ဗျာ။"

ကိုသီဟက ရှေ့နေကြီးကို လေးလေးနက်နက် ကတိပေးပြီး နောက်တွင် မအေးက သမီးလေးဆီ ထသွားလိုက်ရင်း သမီးလေးကို ချီပိုးကာ ..

"သမီး ... ဆူးလေး ... ဒီနေ့ကစပြီး သမီးက ဖေဖေ မေမေတို့ နဲ့ အတူတူ ဒီအိမ်မှာ ပဲ နေရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ"

"အဲ့ ... သမီးလေး ... အန်တီလို့ မခေါ်နဲ့ လေ။ ဆူးလေးက မေမေလို့ ခေါ်။ ဟုတ်ပြီလား ... ကဲ ... မေမေလို့ ခေါ်ကြည့်ပါဦး"

မအေးက ဆူးလေးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ချောမြူချိပိုး ထားရင်း အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြင်ခိုင်းလျှင် ဆူးလေးက မျက်နှာကလေးမဲ့ကာ ခေါင်းယမ်းပြရင်း ...

"ဟင့်အင်း ... အန်တီက ဆူးမေမေမှ မဟုတ်တာ။ အန်တီက ဖူးသစ် ညိုရဲ့ မေမေဟာကိုး"

"အဲ့ ... အတတ်ကလေးကိုး"

မအေးက အဲဒီလို မာကျောကျော အပြောလေးကို သဘောတကျ ရယ်မောနေစဉ်မှာ သားလေးက မအေးရဲ့ ဘေးသို့ သွားရင် ...

"ဟဲ့ ... နင်နဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းပဲဟာ။ နင်က ငါတို့ အိမ်မှာ နေများ လေ။ အဲဒီတော့ မေမေက နင့်မေမေပေါ့"

သားလေး အပြောကြောင့် ဆူးလေးက မှုန်တေတေဖြင့် စိုက်ကြည့် နေပြီးမှ မအေးရဲ့ ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

"မေမေ"

ဟု ခေါ်၏။ အဲဒီတော့မှ အားလုံးက ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မော နိုင်တော့ သည် ။

"အဲဒီလိုမှ ပေါ့ဟ။ လာ ... ငါတို့ သွားဆော့မယ်။ နင့်ကို ငါ့အရပ်တွေ ပြမယ်"

သားလေးက ဆူးလေးကို ခေါ်သွားလျှင်တော့ ရှေ့နေကြီးက သဘော

တကျပြီးကာ ခေါင်းတဆက်ဆက် ညိတ်ရင်း ...

"အေးဗျာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို ကလေးချင်းက ရင်းနှီးပြီးသားဆို တော့ ဘာမှ စိတ်ပူဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ... ရှေ့နေကြီးရဲ့ ။ သားလေးက အရင် ကိုဇင်ချိုတို့ ရှိက တည်းက ဆူးလေးနဲ့ က သူငယ်ချင်းတွေလေ။ နောက်ပြီး မူကြိုကတည်းက အခု ငါးတန်းရောက်တဲ့ အထိ တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်းတည်း သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့ ဒီကလေး နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အရမ်း ခင်ကြတာ။ သူတို့ အတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကဲ ... အဲဒါဆို အားလုံးလည်း အဆင်ပြေပြီ ဆိုတော့ ကျွန်တော် အလုပ်လေးတွေ ရှိလို့ သွားလိုက်ပါ ဦးမယ်။ ကျွန်တော် မကြာမကြာ လာကြည့်မှာ ပါ။ ကိုသီဟနဲ့ မအေးတို့ လိုအပ်တာ ရှိတယ် ဆိုလည်း ပြောပါနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဗျ။ ကျေးဇူးပါပဲ"

ကိုသီဟတို့ လင်မယားက ရှေ့နေကြီးကို ကားရပ်ထားရာ နေရာထိ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ပြီး ရှေ့နေကြီး ထွက်သွားတော့ အခါတွင် တော့ ကိုသီဟက မျက်စပစ် အပြုံးလေးနဲ့ အတူ ချစ်ဇနီးအား ပြုံးကြည့်ရင်း ...

"ကဲ ... မိန်းမရေ ... ဒီနေ့ကစပြီး တို့ ရဲ့ ရတနာအိုးလေးကို အထူးဂရုစိုက်နော်။ ကြားလား ...

ဆူးလေးက ကိုယ်တို့ အတွက် လာဘ်ကောင်လေးဟ"

"သိပါတယ် ကိုရယ်။ အေးက မညံ့ပါဘူး။ အရှုံးပေါ်နေတဲ့ အေးတို့ ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ငွေပြန်လည်လာအောင် ကိုဇင်ချိုတို့ က လုပ်

ပေးသွားတယ်။ ဟော ... သူတို့ ရဲ့ ပွဲရုံကုမ္ပဏီကလည်း ခုဆို အေးတူအပိုင် ဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီတော့ ဆူးလေးကို ဂရုစိုက်ရမှာ ပေါ့"

"ဟတ်တယ် ... သိပ်ဟတ်တယ်။ ဒီလောက်လေးနဲ့ ကိုယ်တို့ က ကျေနပ်လို့ မရဘူး။ ကိုဇင်ချိုတို့ ပိုင်သမျှ အားလုံး ဆူးလေးလက်ထဲ ရောက်မယ့် အရွယ်ထိ ကိုယ်တို့ က ပိုးမွေးသလို မွေးပြီး ကိုယ်တို့ လက်ထဲ အရယူရမယ်။ ဆူးလေးက ကိုယ်တို့ အတွက်တေကာ တစ်နေ့ ရွှေဥတစ်ဦး ဥပေးနေတဲ့ ရတနာလေးနော်။ ဟား ... ဟား ... တစ်သက်လုံးကွာ။ မိန်းမ ... ပျော်ပျော်ကြီး ခံစားစမ်း"

ကိုသီဟတို့ က ပျော်ရွှင်လွန်းစွာ ဟားတိုက်ရယ်မော လိုက်ကြသည်။ ။ တကယ့်ကို နှစ်ရှည်စီမံကိန်းတောင်မှ ပဒေသာပင် စီမံကိန်းကြီး ကိုယ့်လက်ထဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတာမို့ တကယ့်ကို ပျော်မဆုံးမော်မဆုံးပေ။ ဆူးလေးရဲ့ အမွေထိန်း ဆိုပေမယ့် ကိုယ်သာလည်တယ် နပ်တယ်ဆို အဲဒီ ထိန်းသိမ်းထားရတဲ့ အမွေတွေဟာ အားလုံး ကိုယ့်အတွက်ပဲ ဖြစ်သည် ။

"ဟော ... သမီးလေး ... လာပြီ။ လာ ... ဒီမှာ ထိုင်။ မနုရေ ... ကလေးအတွက် ဘရိတ်ဖတ်စံ ချပေးဦး"

မနုက ဗန်းကြီးဖြင့် ထည့်ယူ သယ်ဆောင်လာကာ အေးတို့ ရှေ့သို့ လာချပေး၏။ အိမ်မှာ က ကိုယ်တွေ လူကြီးတွေက ကော်ဖီနဲ့ မုန့်လော

က်ပဲ နံနက်စာ စားလေ့ ရှိပေမယ့် ကလေး နှစ်ယောက်ကတော့ ဘရိတ် ဖတ်စံကို အကျအနစားတာ ဖြစ်၏။ သားလေး သစ်ညှိုက မနက်တိုင်း ကြက်ဥ ပူတင်းနှင့် ကွေကာအုပ်ပဲ စားတတ်သလို သမီး ဆူးလေး ကျပြ နံတော့လည်း မနက်တိုင်း နန်းကြီးသုပ် စားတာ ဖြစ်၏။

အေးက ကလေးနှစ်ယောက် မနက် ကျောင်းမသွားခင် မနက်စာကျွေး၍ ကျောင်းပို့ကာ ကျောင်းကိုလည်း ထမင်းဘူး တစ်ယောက်တစ်ဘူး ထည့်ပေး လိုက်သည် ။ ပြီးရင် ညနေ ကျောင်းပြန်ကြို စသည် ဖြင့်ပဲ အေးရဲ့ အချိန်တွေက ဒီထဲမှာ ကုန်ဆုံးစေ၏။ ကလေး နှစ်ယောက်ကို အဲဒီလိုမျိုး ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်တာမို့ သားရော သမီးရောက စာထူးချွန်တဲ့ ကလေးတစ်တွေ အဖြစ် အေးတို့ မိဘတွေ ဂုဏ်တက်ရလေသည် ။

"ကြီးကြီးနု ... ဆူး ဒီနေ့ နန်းကြီးသုပ် မစားချင်ဘူး"

"ဟင် ... သမီးလေးက ဘာစားချင်လို့ လဲ"

"ကွေကာအုပ်နဲ့ ပူတင်း စားချင်တာ"

ဆူးက သားသားရဲ့ ပန်းကန်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း တောင်းဆိုနေလျှင် အေးက မနုကို ထပ်လုပ်ခိုင်းရသည် ။

"မနုရေ ... အဲဒါဆို ဆူးလေးအတွက် ထပ်စီစဉ်ပေးပါဦး"

"ဟို ... ဟို ... မရှိတော့ဘူး မကြီး။ ကွေကာအုပ်ပဲ ကျန်တော့တယ်"

"ဟမ် ... ရဘူး ... ရဘူး ...။ ဆူးက နှစ်ခုစလုံး စားချင်တာ ဒါချည်း မစားဘူး။ မစားချင်ဘူး"

ဆူးတစ်ယောက်က ထုံးစံအတိုင်း ဂျီကျူပြီမို့ အေးမှာ တကယ်ပဲ အခက်တွေ့ရ လေ၏။ တစ်ဖက်က ကိုယ့်ရဲ့ သား။ ပြီးတော့ သားသားက ဒါ

ပဲ စားတတ်တာ။

"အေးပါ ... အေးပါ ဆူးလေးရယ်။ မေမေ မနက်ဖြန်ကျတော့ စီစဉ်ထားမယ်။ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟင် ... ရဘူး။ ရဘူး။ ဆူး ဒီနေ့ပဲ စားမှာ "

"မေမေ ... ဆူးကို သားမုန့် ကျွေး လိုက်လေ။ သား သူမုန့် စားလိုက်မယ်"

ဆူးက ဂျီကျ၍ ခက်နေတုန်း သားက ပြောတာကြောင့် အလျှော့ပေးတတ်တဲ့ သားလေး ခေါင်းကို ဖွဖွပွတ်သပ်ရင်း ...

"ဟယ် ... သားလေးရယ်။ မေမေ သားလေးအတွက် တစ်ခုခု ထပ်စီစဉ်ပေးမယ်။ သား ဘာစားမလဲ"

"ရပါတယ် မေမေရယ်။ သား ဆူးလေး နန်းကြီးသုပ်ပဲ စားလိုက်တော့မယ်။ ဟဲ့ ... ဆူးလေး ... ရော့ ... ငါ့ပူတင်း နင်ပဲစားလိုက်"

ကလေးနှစ်ယောက်က သူတို့ ဘာသာသူတို့ ပစ္စည်းတွေ အလဲအလှယ်လုပ်ကာ ပြေလည်သွားကြပြီး ဆူးလေးကလည်း ကွေကာအုပ် သောက်လိုက်၊ ပူတင်း စားလိုက်ဖြင့် အဆင်ပြေ သွားသလို သားကလည်း နန်းကြီးသုပ် စားနေတာ ဟုတ်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။

ကလေးနှစ်ယောက် စားနေတာကို ကြည့်နေတဲ့ မနုက ...

"သားလေးက ဆူးလေးအပေါ် တော်တော် အနစ်နာ ခံတာပဲနော်။ သူ့ကို ချောကျွေးရင်တောင် မစားတဲ့ နန်းကြီးသုပ်ကို အခုကတော့လည်း ကြည့်ပါဦး စားနေလိုက်တာ"

"ကလေးနှစ်ယောက် အဆင်ပြေတာပဲ ကောင်းပါတယ် မနုရယ်။

သားသားက သူ့ကိုယ်သူ အစ်ကိုကြီးစိတ် ထားနေပုံရတယ်။ မနေ့ကလည်း ကျွန်မ ကျောင်းသွား ကြိုတော့ ဆူးလေး ကျောပိုးအိတ်ကို သူက လွယ်ပေးထားတယ်လေ"

အေးက ပြောနေစဉ် သားသားက လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးပြတာမို့ အေးက သားလေးကို ပြန်ပြုံးပြရင်း ခေါင်းလေးပုတ်လိုက်ကာ ...

"စား ... စား သား။ ခဏနေ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ရဦးမှာ ... သမီး ... ဆူးလေး ... စားလို့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်"

အေးက ကလေးနှစ်ယောက်ကို အပြုံးဖြင့် ငေးကြည့်နေကာ သူတို့လေးတွေကို အလိုလိုက်ဖို့ သာ ရည်ရွယ်သည်။

ဆူးလေး တစ်ယောက် စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ ရှိနေမှ အေးတို့ အတွက်လည်း သက်သောင့်သက်သာ ရှိနိုင်မယ် မဟုတ်ပါလား။ အဲဒါကြောင့် အင်မတန်မှ ပိုလျှံနေသော နှစ်စဉ် ထောက်ပံ့ကြေးကို ရတာနဲ့ တင်တော်တော်လေး တွက်ချေက ကိုက်တာမို့ အေးတို့ ဘက်က ဆူးလေးကို အလိုလိုက်ဖို့ ပဲ ရှိသည်။
